

Brug af terror i Israel-Palæstinakonflikten

Krigene mellem Israel og de arabiske lande har i store træk fulgt normerne for væbnet konflikt. Men i den vedvarende konflikt har både jøder og muslimer brugt forskellige former for terror (side 39) som middel til at opnå bestemte mål.

Eksempler på jødisk terror

Allerede før staten Israels oprettelse, havde jøderne en undergrundshær, der var velorganiseret og kæmpede i borgerkrigen mod palæstinenserne og briterne. Undergrundshæren bestod af flere forskellige fraktioner, som brugte forskellige militære midler i kampen for selvstændighed.

Stern-gruppen opstod i 1940. Gruppens officielle navn var LEHI, men briterne kaldte den Stern-gruppen efter dens leder, Avraham Stern (1907-1942). Efter hans død blev den fremtrædende leder i gruppen Yitzhak Shamir (1915-2012), som senere blev leder for partiet Likud og ministerpræsident i Israel. Målet om en selvstændig jødisk stat var det vigtigste for Stern-gruppen. De kritiserede andre militante grupper i den jødiske undergrundshær for at være for tilbageholdende med angreb på britiske myndigheder i Palæstina.

Efter 1946 indledte undergrundshæren en række koordinerede aktioner mod briterne, hvor de udførte både sabotage, likvideringer og bombninger. I 1947 stod Stern-gruppen bag bombningen af briternes hovedkvarter på det eksklusive hotel King David i Jerusalem. 91 mennesker omkom i terrorbombningen. Formålet var at skabe frygt og frustration i den britiske regering. Man håbede på, at briterne ville åbne op for øget jødisk indvandring til Palæstina. Det langsigtede mål var at presse briterne helt ud af Palæstina. Den jødiske terror førte til skarp fordømmelse i både Palæstina og i internationale kredse, og kritikken tog til, da Stern-gruppen i foråret 1948 dræbte den svenske FN-mægler Folke Bernadotte (1895-1948).

I 1994 gik den israelske børnelæge Baruch Goldstein (1956-1994) ind i en moské og dræbte 29 bedende muslimer og sårede 125 andre med sit automatvåben. Han blev efterfølgende tæsket ihjel af de overlevende muslimer. Den israelske regering fordømte straks Goldsteins handling, og de fleste israelere betragter ham som en vanvittig mand. Nogle få ekstremister hyldede dog Goldstein, og hans gravsted blev valfartssted for hans tilhængere, indtil myndighederne satte en stopper for det.

I juni 2002 besluttede den israelske regering at bygge en fysisk barriere mellem Israel og Vestbredden. På det tidspunkt var den palæstinensiske Al-Aqsa intifada på sit højeste. Den israelske begrundelse for hegnet var derfor at forhindre palæstinensisk terror. Sikkerhedshegnet, som det hedder på hebraisk, har haft omfattende konsekvenser for den palæstinensiske befolkning, som kalder den for apartheidmuren. I princippet følger hegnet "den grønne linje" (side 26), men det er kun 15 %, der står på selve grænsen. Det meste ligger inde på palæstinensisk jord, og flere steder slår hegnet store sving ind på Vestbredden, så jødiske bosættelser kommer til at ligge på "israelsk" side af hegnet. I alt er 3 % af Vestbreddens areal beliggende vest for hegnet, og dette område står samtidig for 8 % af den palæstinensiske landbrugsproduktion.

Kritikere af muren taler om statsterrorisme. Tilhængere påpeger, at antallet af selvmordsbombere i Israel er faldet markant efter dens oprettelse.